

Irodalom

KERESZTÉNY, KONZERVATÍV, IRODALMI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT

◦ Főlap | Bolyongások | Irodalom | Eszmék és tények | Líra | Értékeink | Emlékezet | Portré | Porta | Kitekintés

Ön itt van: Kezdőlap ▶ Értékeink ▶ Tartalommutató ▶ Baka István: Vörösmarty

Baka István: Vörösmarty

I.

A cserjés börtönrácsba horgad.
Már negyedik napja virrasztok
s nézem, az úton hogy vonulnak
szürkületté fakult parasztok.

Hogy hozzámvénült ez az ország!
Elerőtlenedtek a fák.
Ó, erdők, falvak, ki parancsolt
vigyázzban állnotok tovább?

Dereng a kút ráncos vize:
garasra vésett unalom.
Nézek rá, mint a semmibe,
melyen még gyűrűzik dalom.

És megszállják az eget szürke
egyenkabátos fellegek...
Hogy hozzámvénült Magyarország!
Erdők, fák, falvak, emberek.

II.

Azt hittük, sorsunk szálait
jövendővé szövi e kor.
Megszöttek szőnyeggé, mire
a hódító tipor.

Harcolni? Itt, ahol a domb
s a rétek kendőjén a dér
a győzteseknek felkínált
só és kenyér?

Gyászunk sötétlik, mint a vérben
megalvadt rög feketesége.
Szétporladunk vagy eljutunk a
zsarnok szívébe?

Mint sziklák közt a tűz, lapuljon
fogaink mögé a nyelvünk!
Égessen, mit kimondani
nem lehet, legalább mibennünk!

